

Maade. Den Caution, man i forskjellige Lande affordrer dem, som udgive periodiske Blade, er ikke Andet end et Middel for i paakommende Tilfælde at kunne drage Vedkommende til Ansvar. Den, der udgiver et periodisk Blad, paatager sig Ansvaret for den store Mængde Artikler, der kommer ind i hans Blad. Det er altsaa ikke uden Grund, at man vil have nogen Betyggelse for, at der virkelig kan findes en Person, som man med Nytte kan kalde til Ansvar. Det er vel ogsaa almindeligt bekjendt, at, uagtet det allerede i det franske Charter af 1830 var udtalt, at der aldeles ingen Censur eller andre Forebyggelsesmidler maatte finde Sted, har man dog i Frankrig indført disse Cautioner, og det i en meget omfattende Grad, og da Revolutionen i 1848 udbrød, opstod der vel Bevægelse for at faae dem affastede, men det blev med stor Pluralitet vedtaget af Nationalforsamlingen, og det endogsaa i det meest bevægede Dieblis, at de skulde vedblive, skjøndt med nogen Moderation. Dette Resultat blev maaskee fremfor alt fremkaldt ved Thiers's Tale; den er ogsaa saa grundig og overbevisende, at man skal have ondt ved at kunne gjøre den modsatte Mening gjældende. Jeg vil dog ikke derfor paastaae, at disse Cautioner netop under vore nærværende Forhold ere nødvendige eller særdeles tilraadelige, og det er heller ikke derpaa, jeg vil rette noget Forslag; men jeg mener kun, at man maa være paa det Nene med, hvad der virkelig er den Trykfrihed, som er bestemt og hjemlet ved Grundloven, og som ikke maa overskrides ved nogen særlig Lov, og hvor det Omraade indtræder, hvor den nærværende Lovgivning kan bevæge sig med Frihed. Og jeg maa bemærke, at naar man ikke vil søge nogen Betyggelse for, at Ansvaret i paakommende Tilfælde virkelig kan gjøres gjældende ved Caution, maa man dog søge det paa anden Maade, og det ved, at der maa fordres hos Bogtrykkeren visse Egenskaber, som gjøre det rimeligt, at hans Person virkelig yder nogen Betyggelse for, at hvad der udkommer paa hans Forlag ikke er forbrudt, eller ogsaa, at han har Forfatteren at henvise til. Derksom man vilde tilstede Enhver at nedsatte sig som Bogtrykker, saa vilde man i paakommende Tilfælde ingen Anden have

at holde sig til end ham; thi at man kan faae fat paa Forfatteren vilde være meget usikkert, ligesom der ogsaa kunde anføres som Forfatter Folk, som ikke havde Noget at tabe ved at lide den Dom, Anordningen decreterer. Men det, at der ufordres visse Betingelser til at være Bogtrykker, er Noget, som uden Tvivl en vis Retning vil erklære sig imod, og følgende mener jeg, at man løber Fare for at faae en Presselov, som aldeles ingen virksom Begrændsning indeholder, og at man derfor gjør bedre i at lade det blive ved hvad man har, indtil Meningerne have mere klaret sig i saa Henseende. Man seer ogsaa af Motiverne til Ud-kastet saavel som af Udvalgets Betænkning, hvorledes der i den omhandlede Henseende hersker endeel Usikkerhed. I Motiverne er det nemlig anført, at man ikke vil foreslaae saadanne Forholdsregler, om hvilke det kunde være tvivlsomt, hvorvidt de kunne henføres til de forebyggende. Det forekommer mig imidlertid ikke, at Lovconceptionen har meent, at Cautioner af dem, der udgive periodiske Blade, være stridende mod Grundloven, men det er blot med Hensyn til, at han har forudsat, at det under nærværende Omstændigheder af Mange ansees for at være stridende derimod, at han har efterladt det, og dette kan være forsigtigt og klogt, naar en Lov derom skal udgives. Men jeg troer ikke, at man vil opnaae en god Presselov, naar den, der ved Siden af at opretholde Friheden ogsaa vil et retfærdigt Modværn mod Frihedens Misbrug, skal gaae saaledes paa Gløder, og derfor troer jeg ikke, at det er den rette Tid til at udgive en saadan Lov. Den ærede Committee synes ogsaa selv at lægge mere i Grundloven, end jeg troer, der kan ligge i den. Den mener t. Ex. at det er urigtigt, naar det i § 6 er bestemt, at naar Justitsministeren beslutter Action mod Noget formeddelt et Skrift, han da ogsaa skal være besejlet til at opfordre alle dem, der ere i Besiddelse af Exemplarer af dette Skrift, til at levere dem fra sig. Der citeres i saa Henseende Grundlovens § 86, hvorefter ethvert Beslag skal skee ved en Retshjendelse, men jeg maa bemærke, at der udtrykkelig staaer, at dette kun er Tilfældet, hvor Loven ikke hjemler en særlig Undtagelse. For